

Πέθανε ο Γιάννης Καραγεωργίου, ένας άνθρωπος «μνημείο» της ευρωπαϊκής ιστορίας

Εφυγε από τη ζωή, λίγες μέρες πριν γιορτάσει τα 103α του γενέθλια, ο Γιάννης Καραγεωργίου, ένας άνθρωπος «μνημείο» της Ευρωπαϊκής ιστορίας.

Ο Γιάννης Καραγεωργίου πολέμησε τον ναζισμό, συνελήφθη, γλίτωσε από τα στρατόπεδα της Γκεστάπο στη Μυτιλήνη, τις φυλακές του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη αλλά και το στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Στάιν της Αυστρίας, έθαψε 700 από τους συντρόφους του που εκτέλεσαν τα SS στο μακελειό της 6ης Απριλίου 1946 και επέζησε, πέφτοντας κάτω λίγο πριν ακουστεί το κροτάλισμα του πολυβόλου.

Ήταν ο Μυτιληνιός, τελευταίος αυτόπτης μάρτυρας της ναζιστικής θηριωδίας και είχε καθηλώσει τους πάντες όταν στις 15 Ιανουαρίου του 2020 γιορτάζοντας τα 100 του γενέθλια με τους φίλους του στη Μυτιλήνη είχε διηγηθεί στο ΑΠΕ ΜΠΕ την ιστορία του.

Είχε αποπειραθεί τον Απρίλιο του 1942, μαζί με άλλους 19 νέους να διαφύγουν από τη Λέσβο και να πάνε στη Μέση Ανατολή. Συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν στις φυλακές διαβόητης βίλας Ηλιοπούλου, της Γκεστάπο στη Σουράδα της πόλης της Μυτιλήνης. Καταδικάστηκε μαζί με τους συντρόφους του σε πενταετή φυλάκιση. Οδηγήθηκε στις φυλακές - στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και από εκεί την Άνοιξη του 1944 στις φυλακές - κάτεργα στο Στάιν της Αυστρίας. Λίγες μέρες πριν τη συνθηκολόγηση της ναζιστικής Γερμανίας, τα SS εκτελούν 800 κρατούμενους των φυλακών. Τελευταία στιγμή ο Γιάννης Καραγεωργίου γλυτώνει.

Η μαρτυρία του συγκλονιστική:

«Μας πήγαν και μας στήσαν σ' ένα τοίχο... Εγώ ήμουν ...κατά τριάδες προς τη μεριά κοντά στον τοίχο, μπροστά μου ήταν άλλοι δυο... Προτού βάλει... σε 20-30 μέτρα είχε πολυβόλα, έπεσα κάτω...

δίπλα στο τοίχο ... και έπεσαν τα πτώματα πάνω μου... Κατάλαβα ότι δεν είχα φάει καμιά! Έκατσα εκεί πέρα μια μιάμιση ώρα... πάνω και δίπλα μου θα 'χαν πέσει 25 πτώματα... εγώ το ψόφιο τον κοριό! Καμιά φορά φέρανε μια άλλη παρτίδα να σκοτώσουν... αλλά ήταν Ιταλοί εργάτες που είχαν χαρτιά... δεν τους σκότωσαν... αλλά και δε τους διώξαν... Τους έδωσαν ανά δυο μια κουβέρτα και τους σκοτωμένους τους πέραναν αποδώ και τους πήγαιναν 20 μέτρα πιο πέρα για ν' ανοίξουν τάφους. Καμιά φορά ήρθε κι η δική μου η σειρά ... πιάσαν με έβαλαν σε μια κουβέρτα... σπκώθηκα κι εγώ πάνω στο κώλο μου κι έκατσα. Κοίταξα πλάγια μου αν υπάρχει Γερμανός να με δει... δεν ήταν κανένας. Λέω στους Ιταλούς γερμανικά ρούλεν, θα πει μη μιλάς... πήγα κι εγώ κι έπιασα την άκρη μιας κουβέρτας... κι ευτυχώς που από την αποθήκη πήρα τα ρούχα. Δε σας το είπα ότι όταν ήρθαμε στις φυλακές δώσαμε τα ρούχα μας, τα έβαλαν

Πολέμησε τον ναζισμό, συνελήφθη, γλίτωσε από τα στρατόπεδα της Γκεστάπο, τις φυλακές του Παύλου Μελά και το στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αυστρίας

σ' ένα κουτί και μας έδωσαν τα ρούχα της φυλακής (ριγωτές φόρμες) αλλά επειδή η αποχώρησή μας από τις φυλακές έγινε άτακτα - που να βρω το δικό μου !!! - πήγα και πήρα ένα άλλο κουτί... Είχε μέσα ένα καφέ κουστούμι, πέταξα τα ρούχα της φυλακής κι έβαλα το καφέ κουστούμι... Είχε κάτι αίματα επάνω τα σκούπισα λίγο, καφέ ήταν δε φαινόταν πολύ... πιάσα κι εγώ, είπα στους Ιταλούς μη μιλάτε να δούμε τι θα γίνει... σπκώνα κι εγώ και τους πήγαιναμε κει που θ' άνοιγαν τάφους... Συνάμα σκότωναν αράδα... καμιά φορά έρχεται ένας μ' ένα χάρκα και σημαδεύει δυο τάφους τρία επί τέσσερα μέτρα και λέει τρία μέτρα ερουντα- θα πει τρία μέτρα κάτω... Μας πήγε σε μια αποθήκη, μας δίν' κασμά και φτιάρ'. Αρπώ ιγώ μια κασμαδάρα... Αλλά πάντα το κεφάλι κάτω, να μη με βλέπουν... Οι Ιταλοί γελούσαν... τους λέω μη γελάτε. Τελικά σκάβαμε... όλη τη μέρα σκοτώναν... σκοτώσαν κάπου 700 νομάτοι. Συνάμα εγώ όταν ανοίξαμε τους τάφους κατέβηκα κάτω... Μια πατουσά ανθρώπ', πώς παστώνουν τσ' σαρδέλις, μια πατουσά κώμα, μια πατουσά ανθρώπ', μια πατουσά κώμα... Να μη τα πολυλογούμε πιάξαν καμιά 700 ανθρώπ' μέσα στους δυο λάκκους... Εγώ πάντα μέχρι το βράδι πάστουνα... σα τσ' σαρδέλις... Όταν ο λάκκος έφτασε μισό μέτρο από το έδαφος, φέρανε φορτηγά ασβέστη - και τον σβήσαν από πάνω... Ξέρεις γιατί; Για να μη βρωμά... όπως έμαθα αργότερα. Και τους θάψαμε λοιπόν τσ' ανθρώπ'... Μας ξαναπάν πάλι στα κελιά... Μετά από δυο μέρες μας πήραν από τις φυλακές, μας βάλαν σ' ένα σαπιοκάραβο του Δουνάβεως και μας πήγαν απ' την Αυστρία στη Βαυαρία... σ' ένα χωριό που το λέν' Μπερνάου...». Από την παρέα των 20 νεαρών που θέλανε να πολεμήσουν τους Ναζί στη Μυτιλήνη επέστρεψαν οι 14. Ο μπάμπια Γιάννης ήταν ο τελευταίος που έζησε ως τις μέρες μας.

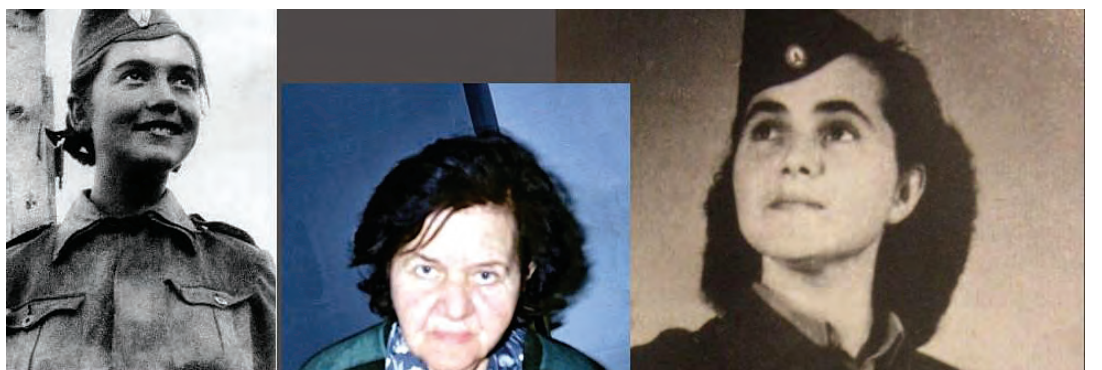
Πλήρης ημερών «έφυγε» η αγωνίστρια Κατίνα Λατίφη

Στα 95 της χρόνια έφυγε από τη ζωή η Κατίνα Λατίφη, αγωνίστρια της Αντίστασης επί Κατοχής και Εμφυλίου.

Καταγόταν από τον Αλμυρό Μαγνησίας και εντάχθηκε στον αγώνα κατά της γερμανικής κατοχής από τα μαθητικά της χρόνια. Συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, αλλά κυνηγήθηκε στη συνέχεια από παρακρατικές ομάδες. Φυλακίστηκε, βασανίστηκε και εξορίστηκε στην Ικαρία, αλλά κατέφυγε στο βουνό και εντάχθηκε στον Δημοκρατικό Στρατό. Πολέμησε στον Γράμμο και στο Βίτσι.

Όταν τελείωσε ο εμφύλιος, κατέφυγε σε Ρουμανία και Σοβιετική Ένωση ως πολιτική πρόσφυγας, μένοντας εκεί για περίπου 15

Όταν τελείωσε ο εμφύλιος, κατέφυγε σε Ρουμανία και Σοβιετική Ένωση ως πολιτική πρόσφυγας, μένοντας εκεί για περίπου 15 χρόνια.

χρόνια. Στη συνέχεια πέρασε από Μόσχα, Βουκουρέστι και Παρίσι, όπου σπούδασε κοινωνικές και οικονομικές επιστήμες. Μετά την πώση της χούντας, επέστρεψε στην Ελλάδα και εργάστηκε σε εταιρείες πετρελαιοειδών και σε άλλες επιχειρήσεις.

Μέσα από τα βιβλία της «Τα απόπαιδα», «Πέτρος Κόκαλης - μια βιοματική βιογραφία», «Είναι μακρύς ο δρόμος για την Ιθάκη» και «Οι έρωτες στα χρόνια του πολέμου», κατέγραψε όσα έζησε στην πολυτάραχη ζωή της.